

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 154/02-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. M., bytom K., zastúpeného advokátom Mgr. R. B., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prístup k iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe zaručeného čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vyjadrením Slovenskej komory exekútorov obsiahnutým v návrhu na vymenovanie za súdneho exekútora doručeným Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky 14. augusta 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. M. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2002 doručená sťažnosť JUDr. M. M., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. R. B., Advokátska kancelária, B., v ktorej namietal porušenie svojho práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy, práva na prístup k iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe zaručeného čl. 19 ods. 3 ústavy vyjadrením Slovenskej komory exekútorov (ďalej len „komora“) obsiahnutým v návrhu na vymenovanie za súdneho exekútora doručeným Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) 14. augusta 2002.

Sťažovateľ uviedol, že komora vydaním stanoviska, ktorým neodporučila vymenovať ho za súdneho exekútora, doručeným ministerstvu spravodlivosti 14. augusta 2002 a vykonaním zisťovania morálneho a osobného kreditu uchádzača prostredníctvom tzv. regionálnych zástupcov včlenených do štruktúr komory ako pomocného orgánu prezídia, porušila jeho základné práva garantované ústavou.

Sťažovateľ podľa svojho názoru spĺňa všetky podmienky ustanovené § 10 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) pre vymenovanie za súdneho exekútora.

Sťažovateľ 1. marca 2002 požiadal komoru v súlade s ustanovením § 11 ods. 2 Exekučného poriadku o podanie návrhu na vymenovanie za súdneho exekútora ministerstvom spravodlivosti.

Komora v súlade s ustanovením § 11 ods. 2 Exekučného poriadku doručila 17. apríla 2002 ministerstvu spravodlivosti stanovisko, v ktorom nedoporučila pre veľký počet exekútorov v Bratislave prijatie sťažovateľa.

Následne ministerstvo spravodlivosti rozhodnutím z 25. júna 2002 č. 7576/2002-410 doručeným sťažovateľovi 29. júna 2002 oznámilo sťažovateľovi nevymenovanie za súdneho exekútora.

Na základe žiadosti sťažovateľa z 1. júla 2002 podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) ministerstvo spravodlivosti 9. júla 2002 poskytlo sťažovateľovi stanovisko komory, ktoré slúžilo ako podklad k rozhodnutiu vo veci nevymenovania za súdneho exekútora.

Sťažovateľ sa žalobou zo 4. júla 2002, ktorej kópiu priložil k sťažnosti, obrátil na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a žiadal, aby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku bolo v rámci preskúmania zákonnosti zrušené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, a to ministerstva spravodlivosti, a aby sa mu vec vrátila na ďalšie konanie. Vo veci nebolo ku dňu napísania sťažnosti ústavnému súdu rozhodnuté.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol, že:

„1. Slovenská komora exekútorov zisťovaním morálneho a osobného kreditu sťažovateľa prostredníctvom tzv. regionálnych zástupcov včlenených do štruktúr Slovenskej komory exekútorov ako pomocného orgánu prezídia a vydaním vyjadrenia obsahnutého Návrhu na vymenovanie za súdneho exekútora sťažovateľa JUDr. M. M., doručenom Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 14. 08. 2002,

predmetom ktorého bolo neodporúčanie Slovenskej komory exekútorov vymenovať sťažovateľa JUDr. M. M. za súdneho exekútora z dôvodu nadbytku súdnych exekútorov v Bratislave, čím vznikajú problémy pri udržaní sa existujúcich súdnych exekútorov a nie je žiaduce tento stav ďalej zhoršovať, porušila právo sťažovateľa JUDr. M. M. na slobodnú voľbu povolania a práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, zaručené v čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, právo na prístup k iným verejným funkciám za rovnakých podmienok, zaručené v čl. 30 ods. 3 Ústavy SR, právo, predmetom ktorého je zákaz pôsobenia ujmy na právach pre to, že si uplatňuje základné ľudské práva a slobody, zaručené v čl. 12 ods. 4 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o osobe sťažovateľa zaručené v čl. 19 ods. 3 Ústavy SR.

2. Zrušuje sa v plnom rozsahu napadnuté vyjadrenie Slovenskej komory exekútorov, obsiahnuté v Návrhu na vymenovanie za súdneho exekútora sťažovateľa JUDr. M. M., doručenom Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 14. 08. 2002, predmetom ktorého bolo neodporúčanie Slovenskej komory exekútorov vymenovať sťažovateľa JUDr. M. M. za súdneho exekútora z dôvodu nadbytku súdnych exekútorov v Bratislave, čím vznikajú problémy pri udržaní sa existujúcich súdnych exekútorov a nie je žiaduce tento stav ďalej zhoršovať a zakazuje sa Slovenskej komore exekútorov pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa na slobodnú voľbu povolania a práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, zaručené v čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, práva na prístup k iným verejným funkciám za rovnakých podmienok, zaručené v čl. 30 ods. 3 Ústavy SR, práva, predmetom ktorého je zákaz pôsobenia ujmy na právach pre to, že si uplatňuje základné ľudské práva a slobody, zaručené v čl. 12 ods. 4 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o osobe sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy SR, vydávaním vyjadrení s takýmto obsahom a zisťovaním morálneho a osobného kreditu sťažovateľa prostredníctvom tzv. regionálnych zástupcov

včlenených do štruktúr Slovenskej komory exekútorov ako pomocného orgánu prezídia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 130 ods. 1 písm. f) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh každý, o ktorého práve sa má konať v prípadoch uvedených v čl. 127 a 127a ústavy.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy.

Ak súd dôjde k záveru, že správne rozhodnutie posúdilo vec po právnej stránke nesprávne alebo že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov alebo že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, zruší rozsudkom napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Sťažovateľ podal 4. júla 2002 žalobu najvyššiemu súdu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o nevymenovaní žalobcu za súdneho exekútora. Ku dňu podania sťažnosti na ústavný súd o tejto sťažnosti nebolo rozhodnuté.

Sťažovateľ ako odporcu v tejto veci uvádza ministerstvo spravodlivosti, ktoré pri konaní o ustanovení exekútorov požiadalo o vyjadrenie stavovskú organizáciu - komoru. Sťažovateľom uvádzané vyjadrenie je súčasťou (podkladom) spisového materiálu ministerstva spravodlivosti.

Podľa zásady subsidiarity zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy môže ústavný súd poskytnúť ochranu základným právam a slobodám len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Keďže najvyšší súd vo veci ešte koná, nemožno ústavný príkaz nerešpektovať a vo veci viesť konanie aj na ústavnom súde.

Sťažovateľ žiadal pozastaviť účinky vyjadrenia komory obsiahnuté v návrhu na vymenovanie za súdneho exekútora doručenom ministerstvu spravodlivosti 14. augusta 2002.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť

napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu. Keďže ústavný súd návrh odmietol pre nedostatok právomoci, nemohol rozhodnúť ani o dočasných opatreniach, pretože odmietnutie sa vzťahuje na všetky navrhované výroky.

Nedostatok právomoci ústavného súdu zaoberať sa sťažnosťou sťažovateľa nemožno odstrániť. Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2002